

Младина

списание за дѣца

Прѣз зимата.

Днесъ свѣртиятъ вѣтъръ духа, рѣже,
Прѣхвърча сѣвъ; отъ студъ —
На топло всѣки се е скрилъ : загърнатъ,
Облеченъ и обутъ !

Долнитѣ за страхотъ божи зѣятъ
Потънѣли въ мъгли ;
Лисици, мечки, вълци си почиватъ
Въ затънати жгли !

Гората, птичка пойна гдѣ цвѣрише,
Е мрачна, глуха днесъ ;
Баира, що въ цвѣтя бѣ цѣлъ обсипанъ,
Е тжженъ и злочестъ !

Плтекитѣ покрити до единичка
Съ бѣлъ, прѣсенъ и новъ снѣгъ,
Не се познаватъ гдѣ сѣ, какъ се виятъ
По горски стѣрменъ брѣгъ . . .

Л. Бобевски.

МИРЧО.

ирчо бѣлъ синъ на бѣдни родители. Всеки день тѣ сѣ трудили да го нахранятъ, облекатъ и научатъ на добро. И, наистина, Мирчо много слушалъ родителей си и вършилъ туй, което тѣ искали.

Родителитѣ му, като бѣдни, всеки день ходили да работятъ чужда работа, та оставяли Мирча самичъкъ въ къщи, като му казвали: „Стой си у дома, нигдѣ не ходи и съ никого не се събирай!“

Единъ день Мирчо излѣзалъ прѣдъ вратата, на улицата, да погледа малко. При него дошли нѣколко лоши дѣца, които отивали да играятъ вънъ отъ града. Тѣ поканили и Мирча да отиде съ тѣхъ. но той имъ отказалъ, защото родители му не го пускали да ходи никждѣ безъ тѣхъ. На другия день тѣзи лоши дѣца пакъ дошли при Мирча и му казали: „Твоитѣ родители

сѣ прости хора. Тѣ нищо не знаятъ и не те пу-
щатъ да ходишъ никѣдѣ, за да не знаешъ как-
ви хубави нѣща има вънъ отъ града. Ако вчера
бѣше дошълъ сѣ насъ, щѣше да видишъ, колко
е хубаво тамъ, какви хубави игри играхме,
колко се смѣхме и колко благодарни се вър-
нахме! Я ела сега сѣ насъ! До като си дойдатъ
родителитѣ ти, ний ще се върнемъ, та нѣма да
познаятъ гдѣ си ходилъ “

Слѣдъ тѣзи съвѣти Мирчо казалъ : „Ако не
кажете на татя и мама, ще дойда.“ Всички се
обѣщали че нѣма да кажатъ и Мирчо, като зат-
ворилъ вратата, отишълъ сѣ тѣхъ. Игралъ тамъ
той до обѣдъ и се върналъ у дома си Вечеръта
нищо не казалъ на родителитѣ си. На другия
денъ пакъ дошли тѣзи дѣца, поканили го и Мир-
чо отишълъ да играе. Така той ходилъ да иг-
рае сѣ тѣзи лоши дѣца почти една седмица и
започналъ да се връща чакъ вечеръта.

Единъ денъ майка му забѣлѣзала, че дрѣ-
хитѣ му биле скѣсани, лицето опापано и прѣс-
тѣтъ на единия кракъ ударенъ Когато го запи-
тала защо е станълъ такъвъ, той я излѣгалъ и
казалъ че нигдѣ не ходилъ, а като си играялъ
изъ кѣщи и по двора, скѣсалъ си дрѣхитѣ и
си ударилъ крака. Родителитѣ му узнали всичко.
Тѣ го наказали за непослушността му. На дру-
гия денъ го затворили въ двора, като взели
ключа на вратата, за да не може да ходи на
вънъ.

Лошитѣ дѣца пакъ дошли при вратата и
като видѣли, че той е затворенъ, научили го да
прѣскочи оградата и да отиде пакъ сѣ тѣхъ.
И така Мирчо станалъ лошъ и непослушенъ.

Отъ него започнали да се оплакватъ и съсѣ-
дитѣ имъ, защото имъ правялъ разни пакости.

Растналъ Мирчо тѣй, до като почналъ да
ходи въ училище. Но и тамъ се показалъ съ-
щия : лъжалъ, крадѣлъ, биялъ се съ другаритѣ

си и говорилъ най-лоши и мръсени думи. Учи-
теля му се мъчилъ да го отучи, но всичко на-
пусто! . . .

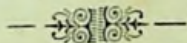
Въ това врѣме баща му се разболѣлъ и

умрѣлъ. Майка му работела чужда работа, за да го прѣхранва. Но Мирчо никакъ не се училъ въ училището. Науката му се видѣла мѣчна, той не ходѣлъ въ училище, а пѣлъ день по улицитѣ се скиталъ да играе. Горката му майка отъ голѣмъ трудъ и жалость западнала и слѣдъ нѣколко врѣме умрѣла.

Останалъ Мирчо сираче — безъ баща и майка. Като нѣмало кой да го храни, той отишълъ слуга, на чужди врата да се храни и слушава. Ала и тамъ, като не вземалъ отъ дума и като вършалъ каквото си искалъ, изпѣждали го. Ходилъ на нѣколко мѣста, но все го изпѣждали.

Дошла зима, а Мирчо нѣма ни обуща, ни дрѣхы здрави, ни храна, нито топла стая. Той се принудилъ да ходи да рине снѣгътъ и мете улицитѣ за нѣкоя пара, за да се нахрани.

Ето, дѣца, вижте на картинката какъвъ е станалъ Мирчо и какъвъ животъ е прѣкарвалъ. А кой е кривъ за това ?

Приказка за мѣсець февруарий.

Ето какъ нѣкои хора си обясняватъ, защо мѣсець февруарий е по късъ отъ другитѣ мѣсеци.

Въ гр. *Кобили* живѣла една стара жена, която имала една коза. Тази стара жена била много зиморничева. Най-малкото лошо врѣме я карало да стои затворена въ къщата си. Ако въ дѣждовно врѣме излѣзела на вѣнъ, тя кашлела тѣй силно, че да я съжелишиъ.

Една година, врѣмето прѣзъ м. януарий било толкова лошо, че старата прѣзъ всичкото врѣме не могла да излѣзе вѣнъ. Тя гледала прѣзъ малкото си прозорче какъ сиѣга падалъ непрестано, милвала козата си и често пѣти думала: „Господи, кога ли ще се оправи това врѣме, кога ли?“.

Кѣмъ края на м. януарий, а това било на 30-й сутринѣта. облацитѣ изчезнали отъ небето.

Духналъ приятенъ топълъ вѣтрецъ. Показало се и слѣнцето. Тогава старата излѣзла отъ кѣщи съ козата си, но като била много недоволна отъ студа, издигнала юмрука си кѣмъ небето и, като го насочила кѣмъ мѣсецъ януарий, казала: „Грозний мѣсецо, азъ не се боя вече отъ тебе; на добъръ ти часъ, да не те виждамъ вече дълго врѣме!“.

Мѣсецъ януарий не се билъ още изминалъ. Той чулъ старата, разгнѣвилъ се много и казалъ на февруарий:

„Братко, февруарий, бѣди тѣй добъръ и любезенъ, да ми дадешъ единъ отъ твоитѣ дни, за да накажа тази проклета бабичка“.

Февруарий, като добъръ братъ, съгласилъ се. Тогасъ изведнажъ задухалъ силенъ вѣтеръ съ сиѣгъ. Бабичката, която била закарала вече козата си далечъ въ планината. да си похапне малко трѣвица, не могла да се върне въ кѣщи и умрѣла отъ студъ заедно съ козата си. Отъ тогава този *денъ* останалъ на мѣсецъ януарий, а февруарий останалъ съ още единъ *денъ* по малкъ.

Малки Сѣчко.

Хладна зима; всѣѣки вече
Въ топли дрехи се е свилъ;
Днесъ царува Малки—Сѣчко
Мина Коледа, Василъ.

Снѣгъ вали все на парцали
На кѣлаба се той върти —
Вѣтъра нѣкъ бѣсно, лудо
Блѣска въ кѣщичитѣ врати...

Скоро пролѣтъ ще настане,
Слѣнцето ще бѣсне пакъ,
Студъ, виелици и прѣспи
Ще ги тури тя подъ кракъ!

Д. Бобевски.

Цвѣтко.

Цвѣтко е ученикъ отъ I-во. отдѣление. Но въ училището не е твърдѣ внимателенъ. Когато учителя имъ прѣподава *снѣгтане*, или друго нѣщо, той все ще намѣри съ що да се залиса—подъ чина ще погледне, другаря си ще побутне, писалката си ще търси, или нѣкъ ще се загледа на нѣкъдѣ. Ето защо и учителя често му напомва да бѣде внимателенъ.

По тази причина много пѣти Цвѣтко не отговоря вѣрно, кога го запитва учителя.

А ето, вижте, какъ си е прѣсмѣтналъ зада-
читѣ, които учителя имъ далъ всѣки самъ да
си ги прѣсмѣтне у тѣхъ си. Дали Цвѣтко вѣрно
е извършилъ работата си?

Георги Стефансонъ.

„Драга Марийке,

и си останала твърдъ доволна отъ първото ми писмо и ме молишъ да ти пиша за другъ такъвъ знаменитъ мъжъ, който да е посвѣтилъ живота си за доброто на всичкитъ хора. Ето, азъ послушвамъ твоята молба и изпълнявамъ даденото си обѣщание.

Марийке, знаешъ ли името на този човѣкъ, който прѣвъ е измислилъ *желѣзницата*? — Не вѣрвамъ! Но не си само ти, която не знаешъ това, а има много и много наши другарки! . .

Прѣвъ нашата хубава България има да кръстосватъ много желѣзници; всѣки день принасятъ съ хиляди пактници, ала ако попитате нѣкого за името на тѣхния „изнамѣрвачъ“, никой нѣма да ви отговори. Сжщо и ти, Марийке, се любувашъ на желѣзницата, която минава покрай вашия градъ; всѣка вечеръ излазяшъ да я посрѣщашъ и изпращашъ, но за това велико име никой не помислюва.

А помисли си, приятелко, не е ли велико това откритие? Какво вършатъ днесъ желѣзниците? Не сж ли тѣ които развиха най-много търговията? А за пътуване? Колко лесно и скоро може да се отиде на другия край на земята! И тѣзи страни, които иматъ най-много желѣзници, сж едни отъ най-напрѣдналитъ. Такава страна е и отечеството на този великъ човѣкъ (изпра-

щамъ ти и портрета му) *Георги Стефенсонъ*. Да, Марийке, помни това име, то е толкова велико, колкото и това на Пастъора.

Георги Стефансонъ се родилъ въ *Ан лия* прѣзъ 1771 год. и умрѣлъ въ 1848 год. Отъ начало е билъ работникъ — желѣзаръ, но билъ много трудолюбивъ. Той често пѣти се замислювалъ какъ може да направи машина, която да върви съ голѣма бързина. На това нѣщо той мислилъ денемъ и нощемъ и най-

сетнѣ сполучилъ. Най-напрѣдъ направилъ *машина-локомотивъ*, послѣ измислилъ гладкитѣ *релси* (желѣзата по които върви желѣзницата) и въ 1824 год. постронлъ първия *железень пѣтъ*. Каква радостъ е била тогава въ неговото отечество! Отъ тамъ вече на всѣкъдѣ захванали да построяватъ все нови и нови желѣзници.

Ето и у насъ има кръстосани много желѣзници и ний можемъ сега много скоро да отидемъ отъ единъ край на Бѣлгария, до другия.

Не заслужава ли, Марийке, и този великъ мъжъ да се почита отъ цѣлото човѣчество? До виждане“.

Твоя, *Надѣжда*.

Братче и сестриче.

(Приказка)

Павли и Цанка сѣ братче и сестрица. Тѣ до толкова се обичатъ, че едно безъ друго не могатъ да бждатъ весели. Всичко каквото иматъ за ядене, дѣлятъ си го по равно. Лѣтно врѣме, много обичаха двамата да ходятъ въ гората на разходка, гдѣто до късно си берѣха ягоди и малини. А и сега, по нѣкога, ходѣха и берѣха закѣснелитѣ букетчета.

Веднажъ братчето се разболѣ до толкозъ, че много седмици лежа на леглото; то прѣкара голѣма болка. За това Павли бѣше блѣденъ, изсѣхналъ и безсиленъ. Неговата вѣрна сестрица оставаше всекога при него, прислужваше му и го забавляваше. Тя му четѣше хубавички разкази за животнитѣ, за шаренитѣ цвѣтя и за хубавата зелена горичка.

— О, горичката, хубавата зелена горичка! — извика веднажъ Павли. Кога ли пакъ ще мога да я видя! Горичката, въ която ний заедно ядѣхме толкози сладки ягоди. Колко ще се радвамъ да има сега отъ тѣхъ пълна чення...

Но бѣше зима. Земята е покрита съ снѣгъ и ледъ. Какъ ще могатъ се намѣри ягоди? Ала Павли до толкова желаше, че сестричето му най-послѣ помисли: азъ мога изходи горичката, за да търся ягоди. Все ще намѣря поне една ягода или малина.

Облечи Цанка зимната си дрѣха, тури въ кошничката малко хлѣбъ, наннза я на ржката си и трѣгна изъ пѣтя.

Добрата сестрица ходи много на вѣтрѣ изъ

горицата, ала не намѣри нито една ягода. Най-послѣ дойде до една уединена кѣщица. Три малки човѣчета — *джуджетата*, приятелски гледаха изъ прозорцитѣ и викаха на момиченцето: „Дойди по скоро да се постоплишъ!“

Цанка отиде, поздрави ги, благодари учтиво и седна до топлата соба. Слѣдъ това тя извади парченцето хлѣбъ отъ конничката си и започна да яде.

— Дай ни по малко отъ твоята вечеря! — казаха джуджетата.

Цанка раздѣли хлѣба на четири парченца и даде по едно на всѣко джудженце. Най-малкото парче остави за себе си.

Едно отъ джуджетата я запита: „Защо си излѣзла сама изъ горичката?“ Цанка разправи за своето болно братченце и какъ то много желало да си хапне ягоди. Добритѣ джуджета, като изслушаха Цанка, казаха по между си: „Това е едно храбро момиче! То ни даде отъ хлѣба си, макаръ и да бѣше много гладно. Какво можемъ да дадемъ за малкото?“

Първото джудженце каза: „Азъ давамъ на дѣтето ягоди!“ Второто: „Азъ давамъ лѣкарство за болното братченце!“ — „А азъ, проговори третото, ще се погрижа, въ това лошо врѣме, да заведа момиченцето у тѣхъ“.

Цанка се стопли и стана, за да си ходи. Тогава първото джудже я запита:

— Помогновашъ ли ни да очистимъ сиѣгътъ прѣдъ нашата кѣщица?

— Да, на драго сърдце, отговори момиченцето и тозъ часъ дръпна лопатата и метлата. И какво да видятъ подъ сиѣгътъ — червенитѣ яго-

ди изкочиха отъ прѣди ѝ! Това бѣше радостъ и щастие за Цанка. Тозъ часъ тя и джуджето започнаха да кѣсатъ и напълниха кошницата.

Дойде второто джудже съ една кутия лѣкарства и каза: „Давай всѣка вечеръ по една лъжичка на твоео братченце и то скоро ще оздравѣ.“ Още по радосно взема това Цанка и много сърдечно благодари на джуджето.

Бързо тя искаше да трѣгне съ ягодитѣ и лѣкарствата, та да зарадва болното си братченце. Сега дойде и третото джудже; то я улови за ражката и поведе напрѣдъ. Изведнажъ изприпка малко файтонче, което возеха двѣ сърнета. Цанка влѣзе въ него зачудена и сърничкитѣ трѣгнаха много скоро, по скоро и отъ най бързитѣ коне.

Тѣ докараха момиченцето до къщата имъ. Спрѣха се и дѣтето слѣзе. Бързо, бързо се обърнаха сърничкитѣ съ файтончето и се върнаха въ горичката.

Павли, още като видѣ сестричето си, като че му стана по добрѣ. Той гледаше озрѣлитѣ ягоди, радваше имъ се и съ голѣмо удоволствие ги ядѣше. Сжщо и лѣкарството не бѣше забравено. Цанка даваше отъ него всѣка вечеръ по една лъжичка на братчето си. Когато лѣкарството въ кутията се свърши, Павли оздравѣ.

Моята читанка.

— Мамо, мамо, я погледай,
Колко хубава читанка
Днесъ учителя ми даде!
Каза малката Петринка.

Мамо, вървай ми рѣчта!
Слушай да ти прочета:

— Драги, милки дѣчица,
Кръжки, слабички цвѣтенца,

Хайде съ книжки у ржчица,
Вий момиченца, момченца!

Чуйте моя сладъкъ гласъ!
За добро ви казвамъ азъ,

Доста дигаете съ игралки
Шумъ и врѣзва край огнище;
До като сте още малки —
Тичайте на училище.

Много весело е тамъ!
Хърно ще ви бжде, знамъ.

Да четете, да знай да смѣта
Тамъ ще всѣки да захване;
Ахъ, че лошо ѝ на земята
Слѣпъ човѣка да остане!

Хайде, милички дѣца,
Хайде съ весели сѣрдца!

Ц. Калчевъ.

ВЪ УЧИЛИЩЕТО.

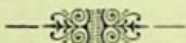
(Обяснение на цвѣтната картинка.)

Прѣди нѣколко дни. учителката на Милка бѣше задала на всѣко дѣте отъ отдѣлението, да си научатъ по едно стихотворение. Тя ги приготвяваше за забавлението, което щѣха да дадатъ въ тѣхното училище. Почти всички дѣца си бѣха научили даденото стихотворение. Тѣ

едно по едно излизаха да го казватъ, а учителката имъ ги поправѣше, като имъ показваше гдѣ какви движения да направятъ съ рѣцѣтъ си и какъ по хубавичко да го казватъ.

Само Милка не можа да научи стихотворението си. Не че бѣше болна, или че имаше нѣкаква работа а само защото обичаше да играе по вече и забрави че има да учи. И сега, когато учителката я извади да каже стихотворението си, Милка се помъчи, каза нѣколко думи, прѣчерви се и заплака

Тя се засрами и отъ другаркитѣ си, защото тѣ не бѣха не приготвени като нея. Тя призна прѣдъ учителката си, че не е направила добръ и се помоли да я изпита на слѣдующия день. И наистина, на другия день, Милка дойде въ училището съ научено стихотворение.

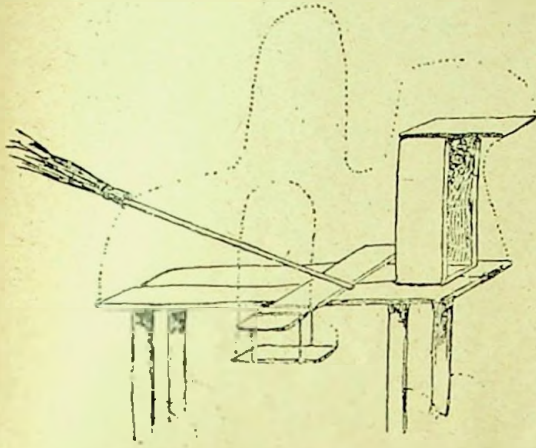

Забавителни игри на дѣцата прѣзъ зимата.

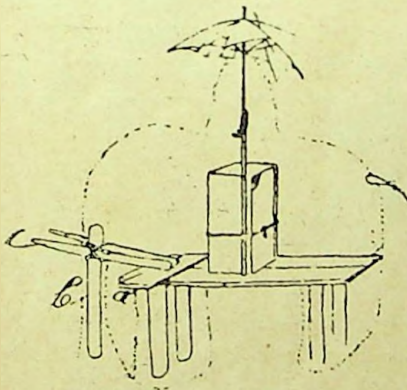
Ето ви, малки читатели, още двѣ сиѣжни фигури, които ще си направите съ малко по голѣмо търпение:

1. Коникъ. Взема се едно столче, което ще послужи за краката и трупа на коня. Отъ горѣ на него се прикрѣпя една дъсчица и на нея се завързва или заковава една метла — опашката на коня.

На другия край се издига друга една дъска — шия и глава на коня. Слѣдъ това се захваща натрупването на сиѣга, като по напрѣдъ се изгражда коня, а послѣ коника.

2. Слонъ. За да се направи тази фигура, трѣбва да се пригответи една малка масичка — за трупа и краката на слона. Отъ горѣ на масичката може да се тури едно малко столче, за което се овѣрзва единъ счупенъ чадъръ.

На прѣдния край на масичката ще се турятъ двѣ колчета — за зѣби на слона, а въ срѣдата на тѣхъ ще се завърже друго дърво, което ще служи за хоботъ на животното. Като се направи слона, тогава ще се изгради и пѣтника на него.

Пѣтуване изъ Македония.

(Дѣтско възпоминачно.)

Прѣди нѣколко години баща ми бѣше главенъ училищенъ инспекторъ на българскитъ училища въ Македония. Често пѣти той излизане по обиколка по градоветъ и селата, за да види какъ отиватъ училищнитъ работи.

Една година, кждѣ Петровъ день, тати се приготви за пѣтуване. Тогава бѣхъ въ IV отдѣление. Азъ помолихъ татя да вземе съ себе си и мене.

Той се съгласи и на другия день трѣгнахме заедно. Съ насъ дойде и *гавазина* (*мѣлохрани-теля*) и прѣводача на татя. А слѣдъ файтона ни вървѣха всекога по десетина турски стражари, въоръжени отъ главата до петитъ. Тѣ ни пазяха отъ разбойницитъ на тая страна. Само така може да се пѣтува изъ хубавата Македония, която днесъ се намира въ рѣцѣтъ и подъ властѣта на единъ дивъ и варварски народъ. Ако трѣгнешъ самъ за нѣкое село, рѣдко ще стигнешъ здравъ и живъ на опрѣдѣленото мѣсто. По вѣчето пѣти се случва да те намѣрятъ на срѣдъ пѣтя прѣбитъ като псе, или умрѣлъ отъ кур-

шума на разбойника, или съсѣченъ на кѣсове
отъ голѣмнитѣ имъ ножове.

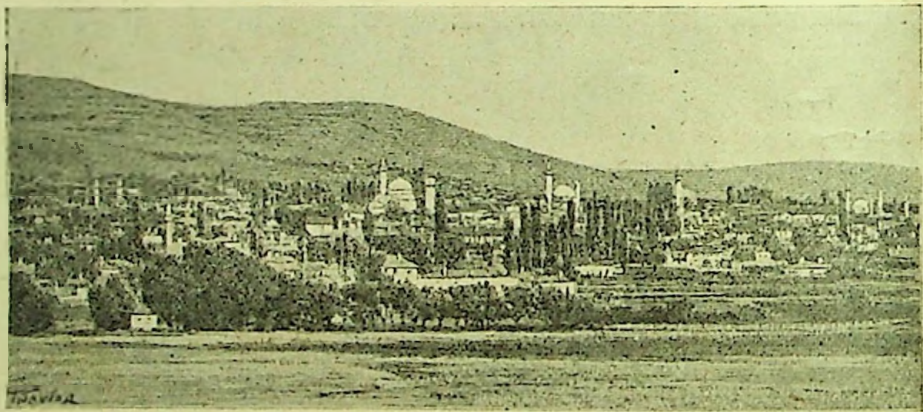
Ето защо всѣки търговецъ, или голѣмъ чиновникъ не може да пътува изъ Турция безъ стражари. Колко сме честити ние въ нашето свободно отечество! По най-страшнитѣ и пусти горски мѣста пътуваме сами и се боимъ само отъ звѣроветѣ.

Най-напрѣдъ стигнахме въ градъ *Битоля*. Пътътъ ни бѣше — Солунъ, Воденъ, Леринъ, Битоля. Въ първитѣ три града се бавихме малко, защото по-вече работа тати имаше въ *Битоля*. Пътътъ бѣше дълъгъ и уморителенъ, но на мене най-ми хареса този, който води отъ малкия градецъ *Леринъ* за Битоля. Шестъ часа е той, но не омръзва както другитѣ пътища, защото е

украсенъ отъ двѣтъ страни съ природни хубости: на дѣсно се простира широкото плодородно битолско поле, посѣяно съ лозя и ниви; а на лѣво се издигатъ двѣ високи планини на име *Баба* и *Пелистеръ*, които правятъ прохладителна сѣнка за уморения пѣтникъ.

Отъ тия двѣ планини извираатъ многобройни рѣки, които се спущатъ къмъ битолското поле, напояватъ го и го правятъ плодородно.

Въ г. Битоля стигнахме въ четири часа слѣдъ обѣдъ. Най-напрѣдъ прѣдъ насъ се показа едни високи и много голѣми казарми. въ които живѣятъ нѣколко полка турска войска. Малко по-нататкъ започва главната улица, окичена тукъ тамъ съ хубави къщи и търговски магазини. Спрѣхме въ *Митрополията*, на гости у българския владика.

г. Битоля.

На другия день стана изпитния актъ на двѣтъ класни училища въ града. Нѣколко ученички и ученика декламираха стихотворения на български, френски и турски езици.

На изпитния актъ присъжествуваха *валията*, (както е у насъ окръжния управителъ), *консултътъ*, владиката и виднитъ граждани. Всички изказваха своитъ похвали за успѣха на ученичнитъ и ученицитъ. Слѣдъ акта се раздадохъ и свидѣтелствата.

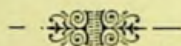
Въ Битоля има двѣ български черкви, деветъ основни училища и двѣ класни—едно мъжко и едно дѣвическо. Гръцка черкова има само една, но въ нея се черкуватъ само *власитъ*, защото нѣма гърци. Въ този градъ има и български търговски агентъ, който защитава българ. търговци.

Когато се разхождахме съ татя изъ битолския пазаръ азъ останахъ много зачуденъ, като чувахъ всички да говорятъ все на *български езикъ*. На една страна турчинъ запитва по български селянина, колко струва маслото; на друга—влахътъ чете пари на български; на третя и евреинътъ продава басма на българскитъ, пакъ на български.

Климатътъ въ Битолско, лѣтно врѣме е прохладенъ. Въ околността му ходихме на нѣколко мѣста, но азъ харесахъ най-много двѣ мѣста — *Кърстофорския* манастиръ и селото *Буково*. Манастирътъ се намира единъ и половина часъ далече отъ града и е на едно много живописно мѣстоположение. А селото Буково е на пѣтя между града и манастиря. Това село е прочуто, че отъ тамъ изкарватъ много червенъ пиперъ. Когато оздрѣятъ чушкитъ, нивитъ се червенѣятъ по цѣлото поле, сѣщо като макови градини.

Чудно е облѣклото на буковскитъ селянки. Главата имъ забулена съ качулка, украсена съ всеѣкакви лѣскави шарове; отъ главата имъ се

спущатъ нѣколко ширитя, нашити съ бѣли парии; сукманятъ имъ тѣсенъ и нашаренъ по политѣ; на кръста си носятъ червенъ поясъ, дългъ 60 аршина, който ги прави да иматъ много издути кореми. Мажетъ носятъ потури и аби. Въ това село още едно ме очуди. То е, че всички буковчане сж много трудолюбиви селяне. Кога се връщахме за Солунъ, минахме пакъ прѣзъ него. Бѣше работенъ день. Всички бѣха излѣзли да чистятъ трѣвитѣ изъ своитѣ пиперевни градини. Мама до сега толкова пеперь е употребила за готвене, а пѣкъ азъ едва сега се научихъ кждѣ се раждалъ най-много червенния пиперь.

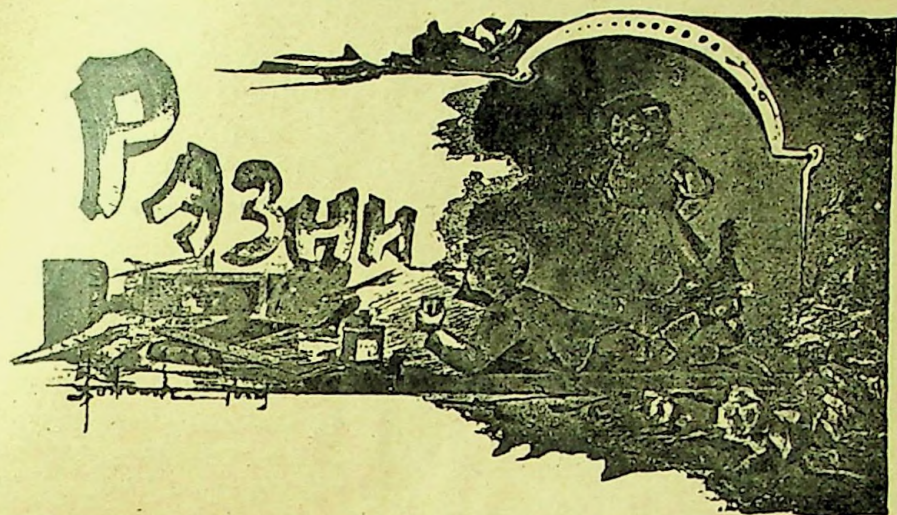
Мажри изрѣчения.

1) Прави добро на приятелитѣ си, да те обичатъ по вече, прави добро на неприятелитѣ си, за да ти станатъ приятели.

2) Бѣденъ не е онзи, който нѣма нищо, а който не може или не иска да работи.

3) Истински робъ, е онзи, който се мисли свободенъ, безъ да е такъвъ.

1 Могатъ ли пчелитѣ да се разбиратъ по между си.
Единъ човѣкъ, като се върналъ въ къщи, донесълъ съ себе си една пчела, която била кацнала на дрехата му. Като влѣзълъ въ стаята, той я пусналъ върху масата и капналъ прѣдъ нея капка медъ. Пчелата се нахранила и хвъркнала. Слѣдъ четвъртъ часъ се върнала съ още една другарка и, като се нахранили, отново хвъркнали. Слѣдъ малко тѣ пакъ се върнали, но тоя пѣтъ биле на двѣ, а шестъ. По тоя начинъ въ стаята взели да идватъ все повече пчели, до като човѣка билъ принуденъ да затвори прозореца отъ кждѣто тѣ влизали. Слѣдъ това, задъ прозореца, дълго врѣме хвъркали множество пчели, които знаели че въ стаята на масата за тѣхъ има богата храна.

Това ни показва че пчелитѣ помнятъ и че тѣ умѣятъ да се разбиратъ по между си.

Изъ сп. „Природа“.

2. **Горитѣ на земята** Отъ цѣлата земна повърхнина 27% е гора, а тя е около 30 милиона квадратни километра. Отъ тѣхъ на Европа се пада 4 милиона, на Азия 9, на Африка 7, на Америка 8 и на Австралия 2 милиона квадратни километра гора.

Въ Европа най-гористи сѣ земитѣ въ Босна, Сърбия и Финландия, а най-малко гори има въ Нидерландия.

3. **Не обмисленъ въпросъ.** На една домашна вечеринка се говорило, какво трѣбва да се направи, когато се намѣри замръзналъ човѣкъ.

Нѣкой си докторъ казалъ, че трѣбва да се внесе замръзналия въ студена стая и да се трие съ снѣгъ.

Въ разговора се намѣсилъ единъ бѣбрица и казалъ: „Да, тѣй се постѣпва зимѣ; но какъ ще постѣпимъ когато нѣкой замръзне лѣтъ, а снѣгъ нѣма?“

Съобщава: Д. Иг-въ.

Рѣшение на задачитѣ отъ I книжка:

1. Учителя ималъ 190 стот. 2. Волъ, ножъ, орелъ. 3. Кукумявка 4. Компния.

Рѣшили: Борисъ Мариновъ — София; Хр. Ботевъ II отд. — Казанлъкъ; Л. Бѣлчева III отд. гр. Казанлъкъ.

Редактира: Н. Михалевъ

Младина

списание за дѣца.

ЕСЕНА КАРТИНКА.

Нѣма вече задухъ, жега,
Нѣма лѣтни марици;
Слабо слънцето прѣпича,
Накжеяватъ дълги дни.

Въ запустѣлата градинка
Птичка спрѣ да пѣй,
Сѣверниятъ вѣтрѣръ почна
Силно пакъ да вѣй.

Пожълтѣха и се ронятъ
Горскитѣ листа,
Южни гости отлетѣха
Въ топлигѣ мѣста!

Теменужковъ.